

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΞΥΡΩΠΟΥ

ΕΠΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiastoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ 25^η Ἀπριλίου 2010 ἜΤΟΣ 3ον ΤΕΥΧΟΣ 108

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ

46η αιμοδοσία Κυριακή 25η Ἀπριλίου 2010 9.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. στό
Πνευματικό κέντρο τοῦ Ναοῦ μας. Δίνεις Αἷμα, γίνεσαι μιμητής Χριστοῦ καί
μέτοχος-δικαιούχος σε κρίσιμη στιγμή ἀνάγκης σου.

Ἡ ηλεκτρονική μας σελίδα www.agioiastoloi.gr

Κυριακή του Παραλύτου: «Το Έγκλημα της ανθρωπότητας»

Του π. Γεωργίου Αλεντά

Ένας παράλυτος τριανταοκτώ χρόνια φωνάζει: Βοήθεια! Κανένας δεν τον ακούει. Η φωνή του πέφτει στο κενό. Ό καθένας κοιτάζει τη βολή του....

Και ο παράλυτος του σημερινού Ευαγγελίου ζούσε διπλό δράμα. Όχι μόνο την παράλυση του μα και την εγκατάλειψη του κόσμου. Γνωστοί, φίλοι, συγγενείς, οι πάντες, τον είχαν εγκαταλείψει! Γι' αυτό, όταν τον ρώτησε ο Χριστός αν ήθελε να γίνει καλά, του είπε με παράπονο, ναι, μα δεν έχω άνθρωπο για να με βοηθήσει. Φωνάζω: Βοήθεια, κανείς δε μ' ακούει.

Αυτή είναι η δραματική φωνή του ανθρώπου σε όλους τους αιώνες και ιδιαίτερα σήμα κατατεθέν της εποχής μας.. Φωνάζει βοήθεια, ο άνθρωπος, και ό ήχος πέφτει στο κενό. Παρά την πρόοδο, παρά τις πολυσύχναστες πόλεις, παρά τις καταπληκτικές επιστημονικές προόδους, ό άνθρωπος μένει μόνος, μένει αβοήθητος. **Ό καθένας μας ζει μόνο για τον εαυτό του. Απομονωμένοι και διασπασμένοι από το σύνολο των ανθρώπων, ζούμε μέσα σε μια απέραντη εγωκεντρική μοναξιά.** Συστεγαζόμαστε και συνεργαζόμαστε. Αγκαλιαζόμαστε και διασκεδάζουμε. Τρέχουμε μαζί στις γιορτές και τα πανηγύρια. Ζούμε και κινούμαστε πάντα στην πολυκοσμία. Τίποτε όμως το ουσιαστικό. Όλα γίνονται, σχεδόν, συμβατικά, επιφανειακά. Χωρίς ειλικρίνεια. Χωρίς ανθρωπιά. Χωρίς Θεό.

Και ό άνθρωπος, για να σπάσει την απομόνωση του, ψάχνει σε υποκατάστατα. Τρέχει δεξιά κι αριστερά, για να μην τρελαθεί. Τρέχει στα ναρκωτικά, στοιβάζεται στα ποικιλώνυμα κέντρα και προσπαθεί μέσα στον εκκωφαντικό θόρυβο τους να σπάσει τη μοναξιά του, προσπαθεί από διάφορες, ύποπτες και παραπλανητικές οργανώσεις να βρει μια ισορροπία στον εαυτό του, ψάχνει... ψάχνει... ψάχνει και λύση, δε βρίσκει. Γι' αυτό και φωνάζει συνέχεια; Βοήθεια!

«Άνθρωπο δεν έχω», φωνάζει η επιστήμη, παρ' ότι έχει μεγάλους εγκέφαλους. Και φωνάζει γιατί καταντήσαμε να κυριαρχούν επιστήμονες παράφρονες με πειράματα που και τα μυθιστορήματα επιστημονικής φαντασίας θα ζήλευαν, που επεμβαίνουν στην ανθρώπινη προσωπικότητα και ζωή χωρίς καμιά αιδώ, χωρίς κανένα σεβασμό. Που βλέπουν τον άνθρωπο σαν ένα απλό πειραματόζωο, κάτι σαν τα ποντίκια και τίποτα παραπάνω...

«Άνθρωπο δεν έχω», φωνάζει η πολιτεία, γιατί χάθηκε το πνεύμα της θυσίας, χάθηκε η ανωτερότητα, χάθηκε η αιδώ. Και όλοι εμείς μένουμε

απροστάτευτοι στα χέρια πειραματιζόμενων ταχυδακτυλουργών και ακόμα χειρότερα άβουλα πρόβατα σε κακούς τσοπάνηδες.

«Ανθρώπους ουκ έχω», φωνάζει και η Εκκλησία, για να θυσιάζονται για το ποίμνιο τους.

«Άνθρωπο ουκ έχω», φωνάζουν, σχεδόν, όλοι οι θεσμοί, που κινδυνεύουν ν' απομείνουν ιστορικά μουσεία. Ζητείται, λοιπόν, άνθρωπος. Ζητείται βοήθεια. Είναι σαν το Διογένη που γύριζε μέρα μεσημέρι με το φανάρι μέσα στον κόσμο, την πολυκοσμία και φώναζε «άνθρωπον ζητώ!».

Και όμως, δεν είναι μόνο έτσι τα πράγματα. Δεν υπάρχει μόνο το μαύρο, μόνο το σκοτάδι. Υπάρχει και το φως. Μόνο που πρέπει ν' ανοίξουμε τα μάτια μας για να το δούμε. Να δούμε τον εαυτό μας κάτω απ' αυτό το φως, να δούμε το ξεστράτισμα μας, να δούμε πως πουθενά δεν μας βγάζει ο δρόμος που τραβάμε! Να ξεκόψουμε απ' τα εφήμερα και τα παροδικά, αυτό το ναρκισσισμό μας, και να στρέψουμε την προσοχή μας στο αιώνιο και το διαρκές.

Μας γράφει ο φωτισμένος θεολόγος του 20ου αιώνα μακαριστός π. Αλέξανδρος Σμέμαν: «...Σ' αυτή λοιπόν τη συγκεκριμένη ευαγγελική ιστορία, τι είναι αιώνιο και διαρκές; Στο κέντρο της βρίσκονται σαφώς τα λόγια του παραλύτου προς το Χριστό, "άνθρωπον ουκ έχω". Αυτή είναι στ' αλήθεια ή κραυγή του ανθρώπου που φτάνει στο σημείο να γνωρίσει την τρομακτική δύναμη του ανθρώπινου εγωισμού και ναρκισσισμού. Ο καθένας για τον εαυτό του. Ψάχνοντας για το νούμερο ένα. Όλοι αυτοί, όλο αυτό το πλήθος των τυφλών, αρρώστων, παραλύτων, των "έκδεχομένων την του ύδατος κίνησιν", που μ' άλλα λόγια περιμένουν για βοήθεια, φροντίδα, θεραπεία, παρηγοριά. Ο καθένας όμως περιμένει μόνος του, για τον εαυτό του. Και όταν τα νερά ταράσσονται, όλοι σπρώχνονται ξεχνώντας ο ένας τον άλλο... Από την άποψη του ευαγγελίου, αυτή η "κολυμβήθρα" είναι φυσικά μια εικόνα του κόσμου, μια εικόνα της ανθρώπινης κοινωνίας, ένα σύμβολο της ίδιας της οργάνωσης της ανθρώπινης συνείδησης.

Φυσικά, μέσα στον κόσμο μπορούμε να βρούμε πολλά παραδείγματα ανθρώπων που ξεπερνούν τον εγωισμό, παραδείγματα καλωσύνης και αυτοθυσίας. Όμως κι όταν ακόμη κάποιος έχει εμφανώς ξεπεράσει τον προσωπικό εγωισμό, τον κρατά ακόμη φυλακισμένο ή κατηγορία "δικό μου". Μπορεί να έχει υπερβεί το δεσμό με τον εαυτό του ως άτομο, αλλά τότε έρχεται η οικογένεια "του" και για την οικογένεια "του", επειδή "αν δεν παινέσεις το σπίτι σου θα πέσει να σε πλακώσει". Κι αν δεν είναι η οικογένεια είναι η ομάδα "του" ή η χώρα "του". Κι αν δεν είναι αυτό, τότε έρχεται η κοινωνική "του" τάξη, ή το πολιτικό "του" κόμμα. Το δικό του,

πάντα το δικό του! Αυτό δε το "δικό του" αντιτίθεται σταθερά σε κάποιο άλλο, πού εξ ορισμού είναι ξένο και εχθρικό. Μας λένε πώς έτσι δουλεύει ο κόσμος, τι μπορείς να κάνεις; Αυτή όμως είναι πράγματι η έσχατη, αντικειμενική και επιστημονική αλήθεια για το πρόσωπο και την ανθρώπινη ζωή; ...

Δεν αισθανόμαστε πλέον, έστω και ασυνείδητα, ασφυξία σ' έναν κόσμο πνιγμένο στο παμφάγο εγώ. Έχουμε τόσο συνηθίσει στο αίμα. στο μίσος, στη βία, και τουλάχιστον στην αδιαφορία. ...Ένας πολύ νέος, μάλλον παιδί, άφησε ένα σημείωμα και κατόπιν αυτοκτόνησε: "Δε θέλω να ζήσω σ' έναν κόσμο οπού όλοι παίζουν ένα βρώμικο παιχνίδι...". Όλα αυτά τον έπνιγαν, δεν μπορούσε πλέον να τα υποφέρει. Σταδιακά όμως υποχρεωνόμαστε να τα δεχθούμε ως κανονικά, και παύουμε να βιώνουμε την τρομακτικότητα της φρίκης του εγωκεντρισμού... Όλοι αυτοί οι άρρωστοι, αβοήθητοι. παράλυτοι άνθρωποι είναι κατεξοχήν άρρωστοι από έναν αθεράπευτο ναρκισσισμό. Αυτό κάνει έναν άνθρωπο να φωνάζει: "άνθρωπον ουκ έχω!" Δεν υπάρχει κανείς! **Αυτό σημαίνει πώς ένα πρόσωπο έρχεται σε ύπαρξη όταν ξεπερνιέται ο ναρκισσισμός• σημαίνει πώς οι άνθρωποι είναι πάνω απ' όλα πρόσωπα στραμμένα προς τους άλλους, μάτια πού κοιτάζουν γεμάτα με στοργή και αγάπη τα μάτια του άλλου προσώπου.** Είναι αγάπη, συμπόνια καί φροντιδα. Το ευαγγέλιο μας λέει επίσης πώς αυτή ή καινούρια καί αυθεντική ανθρώπινη ύπαρξη μας έχει αποκαλυφθεί, μας έχει έρθει "εν Χριστώ". "Εν Αὐτῷ". Αυτός πού έρχεται στον μοναχικό καί χρονίως πάσχοντα παράλυτο δεν είναι ξένος, αλλά "δικός του"• έρχεται για να αναλάβει καί να κάνει δικά Του τα βάσανα του αρρώστου, για να κάνει τη ζωή του δική Του. να βοηθήσει καί να θεραπεύσει.

"Θέλεις υγιής γενέσθαι;" Η ερώτηση αυτή δεν ανήκει σε κάποιον πού επιδιώκει να υποχρεώσει, να πείσει ή να υποτάξει άλλους. Είναι ερώτηση της γνήσιας αγάπης καί γιαυτό του γνήσιου ενδιαφέροντος. Άλλοίμονο, ή πίστη μπορεί να γίνει ακόμη καί ναρκισσισμός, να ασχολείται αποκλειστικά με τον εαυτό της και τίς δικές της υποθέσεις. Πρέπει όμως να καταλάβουμε πώς αυτού του είδους ή πίστη, οποιονδήποτε Χριστιανικό μανδύα κι αν φορεί. δεν είναι στην πραγματικότητα ο Χριστιανισμός... Επειδή ολόκληρος ο Χριστιανισμός συνίσταται ακριβώς στο να συντρίβουν οι τρομεροί τοίχοι του εγωκεντρισμού και στο να αποκτηθεί εκείνη ή αγάπη ή οποία σύμφωνα με τα λόγια του αποστόλου Παύλου "έκκέχυται εν ταις καρδίαις ημών" (Ρωμ. 5. 5). Αυτή είναι ή νέα, αιώνια εντολή του Χριστιανισμού. καί το περιεχόμενο ολόκληρου του ευαγγελίου καί όλης της πίστης μας»...